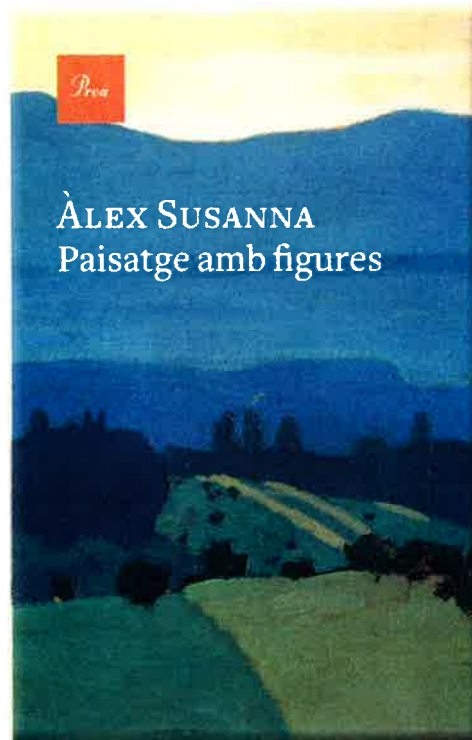

Paisatges, versos, vins

Del dietari *Paisatge amb figures*, escrit amb mestria pel poeta que, segons pròpia consideració, hauria volgut ser pintor, Àlex Susanna, diré cautelosament que l'autor, que ja ha publicat molts altres dietaris en la seua llarga vida com a escriptor, pretén seduir, mostrar, encantar el lector tot obrint un ventall visual de comentaris, normalment molt respectuosos amb el parer del lector –no li imposa res!–, encantant amb la varietat de lectures –està atent com una fura a tot el que es publica!–, pintant converses amb amics, anotant el nom de vins selectes, copiant idees triades i comentant interessos musicals i pictòrics –i ho aconsegueix– emperò no exactament per la forma de dir ni el ritme d'escriure –aquesta mena de força rítmica evocativa, interna del llenguatge que mou el cor i els ulls–, sinó que actua per acumulació i sedimentació de tal manera que a vegades resta massa a ran de la mera informació clara, substanciosa i acumulada; tanmateix rarament el text fa vibrar les cordes íntimes del cor del lector. *Paisatge amb figures* deixa en el vell cor del lector una estela d'idees però no commou ni remou ni encanta amb lluminàries en la nit després d'un dia desventurat.

Làtzar, tan aromàtic i juganer, ha trenat la sort que les acabances del any 2019 hagin acumulat a les piles de llibres nous, pel cap baix tres o quatre dietaris de gran envergadura i ambició: el de Ferran Sáez, el de Pere Rovira i el de Gustau Muñoz,

↓ **L'ESCRITOR BARCELONÍ ÀLEX SUSANNA, QUE HA CULTIVAT LA PROSA, L'ASSAIG I LA POESIA, TORNA AMB UN NOU DIETARI**

per bé que aquest darrer se li noti molt l'aroma d'article de revista.

A mi em sembla que Àlex Susanna pren com a leitmotiv els seus treballs intel·lectuals amb les exposicions d'art, cosa que converteix el volum en un retrat xocant del poeta en un any de *freelance* curiós, amb el puntet precís d'exhibició personal imprescindible en tot dietari que valgui la pena. No dispo de la perspectiva temporal per ex-

treure alguna o altra conclusió sobre aquesta pruija de dietaris. El temps, implacable, en subratllarà les mancances i farà resplendir els seus valors.

És evident que el dietari és una fórmula –una forma expressiva prou flexible per expressar aquest jo individual que tant valorem com a conquesta personal–. També és ben clar que no posseeix la voluntat realista de retrat d'època que posseïa un volum com ara el *Quadern Gris*, que enganyava presentant-se com a retrat de joventut escrit sense reescriptura. *Paisatge amb figures* no es presenta tampoc com un retrat de maduresa; si no m'equivoco, tampoc no aixeca acta d'un temps que, de tan immediat, no pot fer l'obra perenne.

Vindrà un temps llunyà en què els crítics veuran unes coherències i unes limitacions que nosaltres, en el present boirós i blanc, no sabem entreveure.

De les idees interessants que *Paisatge amb figures* recalca, vull recordar el fet i l'acció de llegir bona poesia cada dia –Emily Dickinson, per exemple– com a forma ràpida i efectiva d'activar el cervell. Vull evocar el poeta a París vivint a les mansardes del Musée Maillol, anant a sopar amb una baguette i una ampolla de vi. Aquests somnis compartits són els que resten després de la lectura.